

קראפאן בשבת וירט

סידעלסקי שליט"א.

י'קראפאן פשוט שאסור רבנים שהוא אסור, ואף זעמנים מחויבים לשמוע לא עשו כהוגן אף אם זן גדולים בתורה.

י'ם שהם שנים שיש בהם י'ם שהם איסורים ודאית הנשמע מהמייקראפאן כשמדבר נעשה רושם : הוא קול התורה, וזהו דבורו נעשה רושם באיזה זה כתיבה שאינם אותיות אחר שנתחדש איות דבר אולי מכה בפטיש ואולי יור מלאכה, עכ"פ טעם ג, אף שלא ברור האיסור, ל הוצאת כח העלעקטרי, ומקטין את העלעקטרי, מכוונה בחשמל המדדת יוצה להשוות את קולו, כונה כון יודעין אנתנו יותר ממה שהמייקראפאן דבורו, וכשמדבר בקול משות בכחות העלעקטרי בלא הבערה ויש לעיין

לחבר המייקראפאן י'ן לדבר ולא קודם, לכן : הדבור אסור זה מדרבנו, ריחים של מים בע"ש א בשבת דף י"ח, ומפורש אגור שמשמע זה היה לן שקש לשעות עשוי ע"י הגדולים שהיו בדורות י'ן עוד בהרבה בתים זאף בימי החורל רגילים בע"ש שאין לגזור שמא תו כיון שבכל יום מכינין גם אין עושין כן בחול מחברין את המייקראפאן י'ור בע"ש על כל השבת

אגרות

אורה חיים

משה

קסז

כדי שידברו בו בשבת דהרי אפשר לומר שהיום קודם הדרשא וקודם התפלה חבורו להעלעקטרי. ומטעם זה אסור להעמיד בע"ש רעדריא וטעלעוויון כדי לראות ולשמוע בשבת.

ד) דאיכא בזה גם איסור כלי שיר שאסור מטעם שמא יתקן, דאף את המייקראפאן יכולין כמעט רוב בני"א לתקן כשמתקלקל בתוך הדבור וזה אירע הרבה פעמים, ואיסור זה הוא ג"כ איסור ברור מדרבנו, ואין מעיל מה שיסגרו באופן שלא יוכלו לתקן דמה שנאסר מדרבנו אסור בכל אופן אף כשעשו עצה שלא יתקנו.

ולכן ברור שהמייקראפאן אסור להשתמש בו בשבת וירט ואין להקל אף לצורך גדול ולכן אסור למע"כ לקבל משרה כזו שיצטרך לדבר ע"י מייקראפאן בשבת וירט.

ידידו,

משה פיינשטיין

סימן פה

שימוש במכשיר שמיעה לחרש בשבת

כ"ב מג"א תשכ"ט.
מע"כ ידידי מהר"ר ברוך יצחקי שליט"א.

הנה דבר מכוונת השמיעה לחרשים אם יש בזה האיסור דיש בדבור ע"י מייקראפאן, נהגין אנו כאן להקל אף שאנו אוסרין בדבור במייקראפאן מארבעה טעמים, שני טעמים שהם לחשש איסור מלאכה אבל אין האיסור ברור, ושני טעמים שברור איסורם אבל הם מדרבנו, מהטעם שאבאר.

הנה הטעם שאסור במייקראפאן משום שבתול הדרך של בני"א לחברו להעלעקטרי רק בשעה שצריכין לדבר ולא קודם, הרי איסור זה הוא דוקא בדבר שמשמע קול לרבים, כהא דנתינת חטים לתוך רחים של מים בע"ש כדי שיטחנו בשבת כדאיתא בשבת דף י"ח, משום שיאמרו שנתן החטים בשבת ובכל כה"ג שאוושא מילתא, שהוא שייך במייקראפאן שהוא נשמע לרבים, ולא במכוונה זו שהוא ענין שלא נשמע כלל לאחרים שאינו בכלל איסור זה, עיין בב"י סוף סימן של"ח וברמ"א סי' רנ"ב סעי' ה' בסופו ובמ"ב שם ס"ק מ"ח.

והטעם דכיון דהכל יכולים לתקן הוא ג"כ בכלל איסור כלי שיר, דהא מצוי שמתקלקל ויבדאו לתקנו, נמי אין לאסור כיון דהוא רק לחרשים שיש לחשיב זה מילתא דלא שכיחא שלא גזור, וגם שהוא צורך גדול מאד לאלו הצריכין לזה שבלא זה יש חשש פ"ג כשירצה

לילך התוצה שלא ישמע נסיעת המכוניות (קארס) שיש לומר שלא גזור כה"ג, וכדי שלא יבא לחשש שיתקן צריך לדבק איות דבר במקום ששייך התקן, ואילו היה זה בכלל הגזירה לא היה מעיל זה אבל כיון שאינו בכלל הגזירה מעיל זה לענין עצם החשש שלא ישכח ויתקן. ונמצא שמאלו איסורים הברורים שאיכא במייקראפאן ליתנהו במכוונת השמיעה.

והחששות שהם מענין מלאכה שהאחד הוא בזה שקול הנשמע מהמייקראפאן אינו קול האדם המדבר עצמו אלא שנעשה שם רושם של הברותיו ומה שנשמע הוא קול התורה שנעשה שם, הנה אף אם נימא שגם במכוונת שמיעה זו נעשה כן, הא מכיון שלא ברור לן האיסור בזה דלאינו מלאכה נדמה זה שלכן אין בידנו לאסור לחולה ולצורך גדול כזה מאחר שלא ברור לן האיסור, ובפרט שלכאורה במכוונה זו לא מסתבר שהוא קול אחר הנעשה שם דהא לא נעשה הקול יותר רם מכפי שנשמע מהאדם ומה שנשמע להחרש ע"י זה הוא משום משיכת הקול לתוך האוזן ממש וליכא הפסק בינתיים או שמגדיל כח שמיעתו שיש לו מעט, ואין לידע דבר ברור גם מהמשמחים בזה, ונמצא שניתוסף עוד ספק בזה.

חשש השני שמשמש בכח העלעקטרי בדבורו מכוונת מהא שאיכא חלוק בין מדבר בקול רם למדבר בקול נמוך שאיכא אולי חשש מלאכה בהשתמשות בכחות העלעקטרי אף בלא הבערה, נמי אינו איסור ברור ואף לא ספק ברור, וכמדומני שבמכוונה ליכא חלוק בהדבורים וממילא ליכא חשש זה כלל, ולכן גם בשביל חשש זה שאינו ברור אין לאסור לחולה ולצורך גדול כזה כדלעיל.

הנה לבד זה הא החרש שבאזנו מונח המכוונה אינו עושה שום מלאכה והנדיח הוא על המדברים, שלכן על אותן שאין מדברין ביחד להתחרש אלא בכלל לעלמא תרי אינם מתכוונים דובר שאין מתכוין מותר, ואין זה פ"ר דהא כמה פעמים שאף עם המכוונה אינו שומע, ורק על אלו שמדברין ביחד להתחרש הוא מתכוין, וגם הרבה פעמים כשמדברין ביחד להתחרש הוא שומע וזהו גם פ"ר ואף בלא פ"ר הא כשמכוין אסור, ולכן כשאפשר טוב שלא ידברו ביחד להתחרש ותועיל המכוונה לרוב הדברים שצריך לשמוע שהוא למה שמדברין בכלל לעלמא כגון מה שצריך לשמוע כשהוא נמצא ברחוב ובבית"כ ועל הדברים ששואל ישיבו לו שלא בדבור אלא ברמיה, ואם א"א כעובדא זו שהיא קטנה בת שש שמכרחין להשיב לה ולפעמים דוקא בדבור אין לאסור.

ידידו,

משה פיינשטיין